

SZÖKÉS CILINDERBŐL

ADAM KLINE és BRIAN TAYLOR

Anyulak és macskák jóvoltából a világon mindenki megtapasztal szerencsét és balszerencsét egyaránt. A legtöbb ember azonban még csak észre sem veszi ezeket a lényeket.

Cecil Bean legalábbis biztos soha nem vette észre a gonosztevő macskát, Millikint, aki minden sarkon ott leselkedett rá, de az odaadó nyulat, Leeket sem, aki mindig Cecil közelében volt. Legalábbis addig, amíg Millikin ki nem forral egy hátborzongatóan gonosz tervet, hogy eltünteti Leeket egy varázsló kalapjában. Így Cecil segítség nélkül marad, szegény Leek pedig egy olyan világba kerül, ahonnan még soha egyetlen nyúl sem jutott ki.

Leek és Cecil mindent megtesznek, hogy visszataláljanak egymáshoz – még ha ez azt is jelenti, hogy az ellenség elsöprő túlerejével és más, leküzdhetetlennek tűnő akadályokkal kell bátran szembenézniük. Ahhoz, hogy kiszabaduljanak Cilinderből, Leeknek át kell hajóznia a Nagy Tintán, át kell kelnie az Ősi Gonoszság Dzsungelén, a Rosszhírű Barlangokon, és be kell lépnie minden balszerencse szívébe: a fekete macskák erődjébe.

Eközben Cecil maga is felkerekedik, hogy megtalálja az álnok és keményszívű bűvészt, akinek a trükkjei fenekestül felforgatták a fiúcska életét.

Izgalmas kalandra készülj, ha Adam Kline, a díjnyertes forgatókönyvíró pörgősen szórakoztató regényét olvasod! A könyvet Brian Taylor gyönyörű, színes illusztrációi teszik még gazdagabbá. Az Oscar-díjra is jelölt Mark Osborne rendezésében (Kung Fu Panda, A kis herceg) hamarosan bemutatják a könyvből készült filmet.

ADAM KLINE és BRIAN TAYLOR

SZÖKÉS CILINDERBŐL

— — részlet — —

ELSŐ FEJEZET

Cecil Beannek néha szerencséje volt, néha nem. Történt egyszer, hogy egy kislány ledobott egy hatalmas, nyálas, dinnyés rágógumit a negyedik emeleti lakásuk erkélyéről. A rágógumi pont Cecil hajában landolt – ami igen kellemetlen körülmény volt, tekintve, hogy Cecil enyhén allergiás volt a görögdinnyére. És amikor Cecil tüsszentett, olyan erősen tüsszentett, hogy a lehullott levelek és szemétkupacok vadul szerteszét repültek körülötte. A helyi újság egy igen nagy része közvetlenül a kobakjára ragadt.

De a szeme sarkából azt is látta, hogy a Csinos Fiú Fodrászat tulajdonosa egy óriási hirdetést adott fel az újságban. A szalon százötvenedik évfordulójának tiszteletére a szalon legjobb fodrásza minden Cecil nevű kisfiúnak ingyen készíti el a frizuráját. Amikor Cecil frissen nyírt hajjal tért vissza az üzletből, a rágóhajigáló lepillantott negyedik emeleti lakásuk erkélyéről, és azonnal úgy döntött, hogy a fiúk lényegesen érdekesebbek, mint azt korábban gondolta.

– Hé, fiú! – kiáltott le Cecilnek. – Tetszik a stílusod!

Ilyen volt Cecil szerencséje. Először valami szörnyűség történik vele, azt követően pedig rögtön valami egészen kellemes következik be. Ám arról, hogy pontosan miért tapasztalta meg a szerencse forgandóságát ilyen szélsőséges mértékben, fogalma sem volt. A legtöbb embernek nincsen.

A balszerencséért Millikin volt a felelős.

Tudniillik az egész világon minden embernek van egy saját fekete macskája, amely követi őt. És Cecilé Millikin volt. Millikin feladata az volt, hogy olyan gyakran kerüljön Cecil útjába, amilyen gyakran csak tud. Ugyanis valahányszor így tett, valami rossz dolog történt Cecillel. Néha a rossz dolgok viszonylag apró-

ságok voltak, mint például a kerékpárlakat kulcsának elkeverése, és néha kicsivel komolyabbak, például hogy véletlenül chilit tett a mogyoróvajás szendvicsebe.

A fekete macskák nem a mi világunkból valók. Egy sötét és árnyakkal teli birodalom tagjai, csupán munkaidőben lépnek be a miénkbe, hogy keresztez-
zék utunkat, és galibát okozzanak. Millikin szerette a munkáját. Másrészt viszont nem szerette Leeket.

Leek mindenhová követte Cecilt, mert Leek volt Cecil saját szerencsenyula. (Természetesen mindenkinek van egy, de szinte soha nem vesszük észre őket, mert annyira kivételesen okosak.) Akárhányszor valami balszerencse sújtotta Cecil Beant, Leek hozzásimult a nadrágszegélyéhez, és hirtelen minden pompás lett – vagy akár a pompásnál is jobb, mint a fent említett rágógumi-incidens esetében.

Leek a hétszázhetvenhetedik fia volt egy hétszázhetvenhetedik fiúnak, ami különösen varázslatos szerencsenyúllá tette őt. Ám Leek nem valami titokzatos és árnyakkal teli birodalomból származott, mint Millikin. Leek a Bean-kunyhó mögötti kertből érkezett. Egy hangulatos üregben éldegélt, mely előtt káposztaföld volt, ameddig a szem ellátott.

Akárcsak Millikin, Leek is imádta a munkáját. Millikinnel ellentétben pedig, ő Cecil Beant is szerette – lényének minden porcikájával. Ha teljesen Leeken múlt volna – de sajnos nem ez volt a helyzet –, akkor Cecilnek egyáltalán nem lett volna balszerencséje. De tekintettel a fekete macskák és a szerencsenyulak között régóta fennálló konfliktusra, Leeknek nem volt más választása, mint hogy Cecilen tartsa az egyik, Millikinen pedig a másik szemét.

– Millikin – mondta Leek saját magának – egy rendbontó. (Amely egy szépítő kifejezés a szélhámosra. Ha Leek ismert volna egy még szofisztikáltabb szót a szélhámosra, bizonyosan azt is használta volna.)

Millikin ugyanakkor úgy érezte, túl sokszor tett már neki keresztbe Leek. Olyan félelmetesen nyugtalanító volt az egész! Amikor Millikin olyan vihart kavart, hogy Cecil az alsógatyájáig csuromvizes lett, Leek elővarázsolt egy élénksárga esőkabátot, hozzá illő csizmával. Amikor a macska összehívott egy sereg bárányhimlő vírust, hogy tegyék tönkre Cecil nyaralását, Leek egy ritka, *Vulpes carnivorous* néven ismert ellenanyaggal válaszolt, amely azonnal felzabálta a himlőt. És amikor Millikinnek sikerült vala-

hogyan körülvennie a Bean-rezidenciát gőzölgő, zöld kutyagumikupacok gyűrűjével, hogy Cecil egész biztosan belelépjen több halomba is, Leek egy halom gajtúró bogarat zúdított a kupacokra. A bogarak csinos kis golyókká göngyölytve gurították el a kutyagumit, és közben fociztak velük.

Szinte egy emberöltőnyi vereség után Millikin már eleget túrt el, főként azért, mert ezek a történetek annyira mélyen boldogtalanná tették. Millikin hosszasan beszélgetett a terapeutájával, aki elég logikusan arra a következtetésre jutott, hogy Leek a probléma gyökere. Mert minden lesújtó veszteséggel csökkent Millikin magabiztossága és önértékelése, és csak a közöny szüntelenül gyötrő érzése maradt meg, ami egy enyhébb kifejezés a depresszióra. És ez mind Leek hibája volt, jelentette ki a terapeutája. Millikin soha nem ismerhette meg az igazi örömet, amíg az a fránya varázsnyúl minden tervét keresztülhúzta.

Ekkor született meg Millikin fejében élete legbaljósabb ötlete.

Mi történne, tűnődött Millikin, ha inkább Leek útját keresztezné Cecilé helyett?

Ekkor azonban megjelent egy különös lakókocsi az északi vadonban. A városközpont felé közeledett. Baljós kattogása még ma is a fülemben cseng. Nyoma sem volt karmazsinvörös vagy csillogó arany színnek, sem akrobatáknak, papírcsákóknak és jéghideg üdítőknak. Nem szokványos lakókocsi volt. Nem. Ez a lakókocsi poros és ócska volt, csak a szentlélek tartotta egyben, egy Chevy Corvaír alkatrészeiből összetákolt, rozoga tákolmány volt. Csupán néhány silány bűvésztrükk és egy fondorlatos öregember fért bele, aki varázslónak mondta magát. Nagy Imbrolio volt a neve, és fején egy fekete cilindert viselt, amely valójában nem hozzá tartozott, de abban az időben a tulajdonában volt.

Másnap reggel Leek előbújt a kerti üregéből, és felkészítette magát a munkára. Cecil épp hogy elindult a kis Bean-kunyhóból, amikor Leek úgy határozott, hogy ha sikerrel jár, a fiúnak kivételesen szerencsés napja lesz, ami valószínűleg ekler fánkok fogyasztását is magában foglalja majd. Szóval a varázsnnyúl kerekét oldott, hogy követhesse Cecilt, ahogy az nekilátott a teendőinek. Leek nem vette észre, hogy közvetlenül előtte egy sötét és baljós macskaforma lopakodik át az

ösvényén, ezzel meghúzva a balszerencse láthatatlan vonalát, amelyet Leek akaratlanul is átlépett.

Pontosan hat másodperccel később Leek meglátta A Fehérrépát. Egyszer csak ott termett, nagy volt, és olyan illatos, mintha a valaha létezett legfinomabb fehérrépa lenne. Ahogy a fehérrépa leveleinek pikáns szaga hívogatóan szállt Leek irányába, a nyúl bajsza megremegett, és a gyomra meglehetősen durván korgni kezdett.

– Rossz szolgálatot tennék Cecilnek – érvelt Leek –, ha nem erősíteném meg magam ezzel a répával.

De amikor Leek kihúzta a földből a fehérrépát, amely valóban az egyik legjobb minőségű példány volt, minden elsötétült. Tudniillik, a fehérrépa nem csupán fehérrépa volt. Hanem csali is.

Mondanom sem kell, hogy a nap kicsit sem telt jól Cecil számára. A fiú nem emlékezett szerencsétlenebb napra az életében! Millikin nagy győzelemnek tartotta, hogy amikor Cecil aznap este hazaért, a térdein horzsolások voltak, a lábujjain bütykök éktelenkedtek, és majdnem az összes üveggolyója elveszett: elgurult a zsebében lévő lyukakon keresztül. Egy, a területét indokolatlan mértékben védelmező bűzösborzzal való

találkozás elkerülése érdekében szegény Cecil Bean még egy ritka fajta mérges szömörcehez is hozzáért, amely valamilyen oknál fogva csak az ember fenekére fejti ki a hatását.

Az egyetlen dolog, ami esetleg még megmenthette Cecil napját, az a Varázs Show volt.

Az összes gyermek izgatott volt, és amint az alkonyat vészjóslóan rátelepedett a városra, jelentős tömeg gyűlt össze Nagy Imbrolio titokzatos lakókocsija körül, melyből lakója lila füst kíséretében lépett ki.

– A nevem – mondta – a Nagy Imbrolio. Híres varázsló vagyok.

– Éljen! – kiáltotta a tömeg.

– Éljen! – kiáltotta Cecil, és szórakozottan megvakarta a fenekét.

– És most – sziszegte a Nagy Imbrolio –, kezdődjön a műsor!

Sajnos Imbrolio műsora minden volt, csak nem varázslatos. A kártyapaklija egyértelműen előre el volt rendezve. Misztikus lebegő gömbje egészen nyilvánvalóan egy zsinóron függött. A hosszú, színes sálak, amelyeket az ökléből rántott elő, egyértelműen a nadrágszárába voltak tömve. Jóval azelőtt, hogy a Nagy

Imbrolio nekikezdett volna a legjobb trükkjeinek, a tömeg tiltakozni kezdett.

– Szélhámos!

– Sarlatán!

– Svindler!

– Csaló!

– Bolond!

Valamennyi egybegyűlt számára fájdalmasan világos volt, hogy Imbrolio a legnagyobb jóindulattal sem volt „Nagy”-nak nevezhető. Amit senki sem tudhatott, legalábbis egyelőre nem, az az volt, hogy valami igazán különleges csoda és mély varázslat közelében voltak. Mert míg maga Imbrolio határozottan átlagos – a személyes higiénia tekintetében pedig jóval átlag alatti – volt, mégis volt valami egészen rendkívüli a tarsolyában. Vagy inkább a fején.

– Csendet!

Imbrolio hangja olyan rettenetesen és annyira fagyosan csengett, hogy még a hátul lévő izmos fiú is belátta, jobb, ha nem keménykedik többé, és nem nevez senkit bolondnak.

– Az utolsó trükkömhöz önkéntesre lesz szükségem a közönségből.

Cecil Bean felemelte azt a kezét, amelyik nem volt lefoglalva a hátsója vakargatásával.

– Te fiú, ott! Lépj előre!

Cecil így is tett. És amikor így tett, a Nagy Imbrolio átadta neki a cilinderét.

– Egyetértesz fiam, hogy ez a cilinder egy teljesen átlagos cilinder? Egyetértesz, hogy soha életedben nem fogtál még a kezében ennél átlagosabb cilindert?

Cecil megvizsgálta. Magas és fekete volt, élénkpiros béléssel. De eltekintve attól, hogy egy kissé Nagy Imbrolio-szaga volt, egészen átlagosnak tűnt. Szóval Cecil bólintott, elismerve a cilinder látszólagos átlagosságát.

– És azzal is egyetértesz, kedves fiam, hogy EZ egy átlagos nyúl?

Nagy Imbrolio benyúlt köpenyének hajtásai alá, és a fülénél fogva egy nyulat vett elő.

Leek volt az.

Cecil Leekre nézett, Leek pedig Cecilre. Cecil úgy érezte, hogy a nyúl szeme nagy szomorúságról árulkodik, és nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy a nyúl valahonnan ismerős számára. De Cecil

nem tagadhatta, hogy különben ugyanolyan átlagosnak tűnt, mint a cylinder.

– Pontosan – mondta a varázsló. – És most, szármalmas kis holtág lakói, lássátok Imbrolio nagyságát! Íme, a misztikusok rég elfeledett nyelvén ősi varázsigéket mondok! Lássátok, csodáljátok – ezt az utolsó részt csak Leeknek suttogta az öreg – és vigyázzatok!

A Nagy Imbrolio betette Leeket a cylinderbe. Amikor Cecil alig fél pillanattal később belenézett, a nyúl eltűnt.

A tömeg hüledezett. Nos, ez már varázslat volt.

Cecil türelmesen várakozott, miközben a mágus meghajolt, integetett és diadalmasan páváskodott. De a türelem csupán néha erény, és Cecil úgy gondolta, ez nem ilyen alkalom volt. Ráncigálni kezdte hát a nagy varázsló köpenyének csücskét.

– Mikor hozod vissza? – kérdezte Cecil.

A Nagy Imbrolio szemei összeszűkültek, és úgy bámult lefelé Cecilre, mintha egy nagy szőrös kukac hátsó fertályát bámulná, miután jó nagyot harapott egy almába.

– A műsornak – jelentette be – vége.

És ezzel kocsiján sebesen elhagyta a várost. Imbrolio nem árulta el, hogy valójában halvány fogalma sem volt róla, hogyan kell bármit is visszahozni a cylinderből. Sőt, mi több – amint hamarosan mindenki megtudja –, a cylinder még csak nem is a sajátja volt.

Leek sikított, miközben lefelé zuhant. Olyan sokáig zuhant, hogy egyszer csak nagyon mély levegőt kellett vennie, hogy folytathassa a sikoltozást. De végül megpillantott egy nagy, fehér foltot, amely folyamatosan nőtt. Aztán sokkal gyorsabban, mint várta, nyúl barátunk fejfelé előre beleesett a fehérségbe, ami, mint kiderült, hó volt.

Leek egy pillanatig csak üldögélt és nézelődött, közben lerázta a havat a bajszáról. Körülötte minden irányban, amerre a szem ellátott, esett a hó. A tökéletes magány végtelen, kopár vidékén találta magát. Csupán egyetlen fekete pötty volt még ott, amely látszólag nagyon lassan mozgott a láthatáron. Leek a pöttyre meredt, és Cecilre gondolt, valamint a sors összes szörnyű fordulatára, amelyeknek minden bizonnyal még korántsem volt végük. Őszintén azt kívánta, bárcsak soha ne fájt volna a foga arra a rúpára.

Nem sokkal ezután a pötty megállt, és Leeknek egyértelműen az volt a benyomása, hogy éppen őt figyeli. Ami így is volt.

Pontosan hat másodperccel később a pötty már előtte állt. De most, hogy olyan közel volt, már aligha nézett ki pöttynek. Egyértelműen egy szörny volt.

A szörny Leek fölé magasodott, és gőzt pöfékelt kifelé a különféle szájníllásaiból. Majd hirtelen egy lyuk nyílt ki a szörny fejének közepén, és egy fekete macska bújt ki belőle.

– Betolakodó! – kiáltotta a macska. (Ezt arra mondják, aki olyan helyen van, ahol nem kellene lennie.)

A szörnyeteg a macskával a fejében felemelte a patáját, amely – gondolta Leek – nagyobb volt, mint az egész Bean-kunyhó. Leek megdermedt, ami akkor történik a nyulakkal, amikor annyira meg vannak ijedve, hogy megfagy a vér az ereikben. Ez egy olyan állapot, amelytől még egy egyébként fürge lény is tüstént egy csiga sebességére vált. De ahogyan a pata Leek felé száguldott, nyulunk érezte, hogy valami a hó alatt erősen magához rántja. Hősünk váratlanul azon kapta magát, hogy valami lehúzza a hó alá, egy szűk alagút-

ba, amely erősen megrengett, ahogyan a szörnyű pata megrúgta az alagút feletti jégtorlaszt.

Egy nyúllány termett Leek előtt, aki azt suttogta: – Nem biztonságos egyedül járkálni a felszínen. A Fényharapók mindig rajtad tartják a szemüket.

– Sajnálom – felelte Leek –, de attól tartok, hogy eltévedtem. Egy Cecil Bean nevű kisfiúért felelek, aki egy kunyhóban lakik egy domb tetején. Jómagam a Bean család kertjében élek, egy hangulatos üregben, a káposztaföld bal felében. És életbevágóan fontos, hogy azonnal visszatérjek a fiúhoz. El sem tudom képzelni, milyen szörnyű szerencsétlenségek érik nélkülem így, hogy nem vagyok ott, hogy megmentsem!

– Mindannyian elvesztettük az embereinket – mondta a nyúllány, majd elindult a sötétségbe, és intett Leeknek, hogy kövesse őt.

Aztán egy pillanatra megtorpant, Leekre nézett, amitől a nyúl bajsza megremegett.

– A nevem Morel – mondta a nyúllány. – Üdv Cylinderben!

Ebben a pillanatban Cecil Bean, egy teljesen másik világban, belelépett egy hatalmas halom gőzölgő, zöld kutyagumiba. Igen, elhagyta a szerencséje.